

Iar spre sfârșitul lui februarie al aceluiași an, poetul i se destăinuia lui Vladimir Ilici: „Mi-a făcut o deosebită plăcere când am aflat că mă tratați cu dragoste. Să fim sinceri și de nimic altceva nu avem nevoie“¹.

Cu ocazia apariției volumului de fabule ale lui Bednyj Lenin îi atrăgea atenția lui Gor'kij asupra acestui eveniment literar: „Ai văzut fabulele lui Dem'jan Bednyj? Am să ți le trimit dacă nu le-ai văzut încă. Dacă le-ai văzut, scrie-mi cum ți se par“².

Poezia lui Dem'jan Bednyj, prin vigoarea, eficiența și actualitatea sa dinamita ocîrmuirea țaristă, provocînd derută în rîndurile susținătorilor acesteia. În articolul său *Politica ministerului instrucțiunii publice*, Lenin, referindu-se la una din acțiunile absurde ale guvernului țarist, scria: „Să nu credeți, domnilor, că am luat acest fapt din culegerea de fabule a lui Dem'jan Bednyj, din vreo fabulă ca aceea pentru care revista *Prosvješćenije* a fost amendată, iar redactorul ei aruncat la închisoare“³.

Lenin manifesta un viu respect față de munca scriitoricească, o profundă înțelegere a variatelor și complexelor legături ale artiștilor cuvîntului cu realitatea înconjurătoare și, în consecință, căuta să creeze cele mai favorabile condiții pentru orientarea scriitorilor către principala lor misiune: creația artistică.

În aprilie 1917, la sosirea lui Lenin de peste hotare, V. Bonč-Brujevič i-a raportat despre activitatea editurii de partid *Žizn' i znanije*, arătîndu-i concomitent și patru volume ale lui Bednyj apărute în această editură. „Vladimir Ilici — menționează V. Bonč-Brujevič — le-a luat imediat și a început să le răsfoiască atent. Și citind, rîdea tot mai tare și mai tare. Rîsul său s-a transformat pînă la urmă în hohote. Valdimir Ilici rîdea și spunea: „Minunat! Ce bine zis! Cu cîtă precizie! Foarte bine!“⁴

În primele zile de după Octombrie 1917, Bednyj a fost solicitat și a lucrat în aparatul administrativ al Consiliului comisarilor poporului. Dar, deși inițial poetul a acceptat noile însărcinări, la scurt timp el s-a simțit atras de tumultul străzii, dorea să fie în mijlocul mulțimii, să descrie măreția evenimentelor cotidiene. Munca de birou a început s-o neglijeze. Cînd V. Bonč-Brujevič i-a adus la cunoștință lui Lenin toate acestea, răspunsul a fost hotărît și fără echivoc: „Lăsați-l în pace. Dacă pînă la revoluție a lucrat pe linie administrativă, aceasta a fost o nenorocire pentru el. Condițiile l-au determinat să accepte o slujbă; acum însă el va aduce servicii imense Puterii Sovietice cu pana sa. Priviți ce poezie excelentă a publicat în „Pravda“. D. Bednyj este scriitor, este poet, și nu trebuie să frînăm dezvoltarea operei sale“⁵. Lenin a rămas același fervent admirator al poeziei lui D. Bednyj pînă în ultimele zile ale vieții.

¹ Vezi *День поэзии*, Moscova, 1963, p. 245—248.

² *Lenin despre cultură și artă*, p. 492.

³ V.I. Lenin, *Opere complete*, vol. 23, p. 140. Numărul 2 al revistei bolșevice „Prosvješćenie“ (febr. 1913), în care a fost publicată fabula lui D. Bednyj *Luminarea*, a fost confiscat, iar redactorul ei — arestat.

⁴ *V. И. Ленин о литературе и искусстве*, p. 702 — 703.

⁵ *Ibidem*.